

Свещеникът благородник

Известният психиатър и православен мислител Владета Йеротич обичал да казва така: "Христос е благородник и всички християни трябва да бъдат като Него – благородници!". Тези негови думи по великолепен начин насочват към една от най-важните християнски добродетели – благородството. В тях е добре да се вслуша всеки християнин, но особено този, който е облечен в духовна власт и е разпоредник на тайните Божи.

Четем творенията на светите отци, въздишаме по техните подвизи и всеки от нас, според личната си немощ, се опитва да почерпи от техните съкровища и да ги приложи на практика в живота си. Често обаче пропускаме примерите от живите образци на пастирско служение в нашето съвремие, които са като запалени факли от небесния огън за нас. Те са тук, сред нас, толкова близо, и затова всичко, което ни преподават, е толкова въздействащо... за този, който има очи да види и уши да чуе...

Ще ви споделя историята за един свещеник в една от големите български епархии. Духовник, който се бе превърнал в синоним на всичко красиво в пастирското служение. Над 30 години той служеше в най-големия храм на града и всички православни познаваха неговия почерк. Винаги идваше за

служение спретнат, с елегантна походка, но най-важното – приветлив и дружелюбен. В градината около храма имаше много просяци и когато минаваше покрай тях, винаги им даваше по нещо. Поздравяваше ги така, както всеки един от „нормалните“ хора, без сянка от високомерие или пренебрежение. Когато влизаше в храма, обръщаше внимание на всички – от продавачките на свещи и клисарите до своите братя – съслужители. Винаги намираше вътрешни сили да бъде мил, внимателен и деликатен. Всячески избягваше интригите и даването на оценки спрямо други хора. Когато разговорите отиваха в тази посока, той елегантно се опитваше да ги избегне и търсеше да смени темата. Даваше отговор на всеки въпрос. Прогонваше всяка сянка от раздразнение и досада. С нищо не подсказваше на другия, че е прекалил или е прехвърлил мярата на доброто възпитание.

Мнозина го търсеха за молитва и откликваше на всеки според нуждата му, като се молеше без припряност. Всячески избягваше рутината и формализма в пастирското си служение. Говореше ясно и разбираемо, като винаги търсеше позитивни решения. Вярващи и невярващи го харесваха и по своему ценяха и обичаха. Когато някой от другите свещеници в храма го помолеше да го замести на някое място, винаги се отзоваваше. А когато някои коментираха, че никога не отказва, той отвърщаше: "Човек трябва да се стреми винаги към колегиалност. Няма значение с вярващи или с невярващи хора работиш. От уважение не само към тях, но най-вече към себе си!". Когато го търсеха по телефона негови събратя или служители от митрополията, посрещаше всяко обаждане с думите: "Здравей, с какво мога да ти помогна?". Изслушваше човека отсреща и намираше удобния за него вариант. Но един от неговите събратя го клеветеше и непрестанно злословеше пред другите по негов адрес, подбуждан от духа на завистта. Веднъж един млад свещеник, стажант в храма, се приближи до него и попита: "Отче, простете, но има един човек във Вашето обкръжение, който не спира до Ви коментира и оценява поведението Ви. Явно е злонамерен към Вас и не спира да говори против Вас!". А той отговори: "Знам го. И други са ми го казвали, но той не е лош човек. Има своите проблеми и те му се отразяват. Бог му е дал много дарове и ако можеш, приложи нещо от него в бъдещото си служение." Тогава на последвалия въпрос от удивения млад свещеник – как търпи всичко това, той отговори: "Със смирение. Моля се за него и се смирявам. Това е изпитание за мен и аз трябва да го понеса по Божие допущение!" И въпреки всички обиди и подигравки към него, той продължаваше да поздравява своя хулител по същия мил начин и да не отговаря на неговите зле прикрити нападки.

Така постепенно и неусетно той се бе превърнал в символ на храма. Но стана така, че при едно голямо разместване на свещенослужители в епархията, владиката го премести в друг, по-малък храм. Там имали нужда от човек като него – харизматичен и обаятелен, който да съживи енорийския живот.

Той прие решението със сълзи на очи, но въпреки всичко не се възпротиви и дори не коментира злорадо. "Наистина, много ми е трудно да се разделя с храма, в който съм бил над 30 години. Но щом така е решил Дядото, съм длъжен до го приема. Да се смиряваме... Всичко, което Бог допуска, е за наше добро!", сподели отецът. И като отиде там, пренесе тази атмосфера, която беше създал около себе си. Неговият почерк на истински Благородник си пролича навсякъде и във всичко.

Казано е: „Животът на свещеника е Евангелие за народа!“. Божият служител трябва така да служи, да се отнася и общува с другите, че да е истински пътеводител към Царството Божие, икона на Спасителя... икона жива и туптяща. Дай Боже, ние грешните и несъвършените, но облечени в духовната власт на свещенството, не само да се възхищаваме на оставеното съкровище от Светото Предание, идващо от древността, но и да почерпим опит от живите примери на благочестието – тук и сега. И така да поднесем истинско и достойно служение на Отца, Сина и Светия Дух!

pravoslavie.bg